श्रुत्वैतत्सहसा सेर्ष्यं शर्ववर्मा किलावदत् ॥
सुखोचितो जनः क्लेशं कथं कुर्यादियच्चिरम् ।
तदहं मासषट्केन देव त्वां शिक्षयामि तत् ॥
श्रुत्वैवैतदसंभाव्यं तमवोचमहं रुषा ।
5 षड्भिर्मासैस्त्वया देवः शिक्षितश्चेत्ततो मया ॥
संस्कृतं प्राकृतं तद्वद्देशभाषा च सर्वदा ।
भाषात्रयमिदं त्यक्तं यन्मनुष्येषु संभवेत् ॥
शर्ववर्मा ततो ऽवादीन्न चेदेवं करोम्यहम् ।
द्वादशाब्दान्वहाम्येष शिरसा तव पादुके ॥
10 इत्युक्त्वा निर्गते तस्मिन्नहमप्यगमं गृहम् ।
राजाप्युभयतः सिद्धिं मत्वा शस्तो बभूव सः ॥
शर्ववर्मा च वीहस्तः प्रतिज्ञां तां सुदुस्तराम् ।
पश्यन्सानुशयः सर्वं स्वभार्यायै शशंस तत् ॥
सापि तं दुःखितावोचत्संकटे ऽस्मिंस्तव प्रभो ।
15 विना स्वामिकुमारेण गतिरन्या न दृश्यते ॥
तथेति निश्चयं कृत्वा पश्चिमे प्रहरे निशि ।
शर्ववर्मा निराहारस्तत्रैव प्रस्थितो ऽभवत् ॥
सो ऽपि वातैकभक्षः सन्कृतमौनः सुनिश्चयः ।
प्राप स्वामिकुमारस्य शर्ववर्मान्तिकं क्रमात् ॥
20 शरीरनिरपेक्षेण तपसा तत्र तोषितः ।
प्रसादमकरोत्तस्य कार्त्तिकेयो यथेप्सितम् ॥
आगत्य शर्ववर्माथ कुमारवरसिद्धिमान् ।
चिन्तितोपस्थिता राज्ञे सर्वा विद्याः प्रदत्तवान् ॥